

Artikel 21 Opslag in geval van niet opkomen van de geadresseerde

Lid 1	Niet opkomen van de geadresseerde
Lid 2	Ook opslag indien geen zekerheid wordt gesteld
Lid 3	Verkoop na opslag
Lid 4	Verkoop van bederfelijke goederen
Lid 5	Verkoop van dieren
Lid 6	Opbrengst van de verkoop

Algemeen De lengte van dit artikel is omgekeerd evenredig aan het belang in de praktijk van het hierin geregelde onderwerp. Het komt zelden voor dat een geadresseerde niet op komt dagen of weigert de goederen in ontvangst te nemen.

De uitzondering is het pakketvervoer waarbij de vervoerder het pakket bij de burens afgeeft; zie hierna bij art. 21 lid 1 'Aflevering bij de burens'.

Daar komt nog bij dat in de artikelen 8:1132 en 1133 BW dit onderwerp ook al tamelijk uitgebreid is geregeld; art. 21 AVC regelt nog meer details zoals de vereenvoudigde wijze van verkoop (lid 3, zonder rechterlijke machtiging), de verkoop van bederfelijke waar (lid 4) of van dieren (lid 5). Die afwijkingen van de wettelijke regeling zijn toegestaan nu de wet op dit punt geen dwingend recht bevat.

Deze vorm van opslag moet goed onderscheiden worden van de *overeengekomen* opslag voor, tijdens en na het vervoer. Zie art. 22 'Algemeen'.

Kennisgeving na aankomst Wel moet in het oog worden gehouden dat art. 21 pas van toepassing is wanneer er kennisgeving van aankomst van de goederen aan de geadresseerde is gedaan. De geadresseerde moet weten dat de goederen zijn aangekomen ('na kennisgeving van aankomst van de zaken') en vervolgens vangt die geadresseerde niet aan met de inontvangstneming van de goederen of hij weigert in ontvangst te nemen (zie verder bij art. 21 lid 1 'Niet opkomen van de geadresseerde').

Geeft de afzender tijdens de rit, voordat de vervoerder aan de geadresseerde heeft kennisgegeven dat de goederen zijn aangekomen, de instructie om terug te rijden, dan vindt art. 21 geen toepassing. De vervoerovereenkomst wordt gewijzigd en de aflevering vindt pas plaats op het nieuw aangewezen adres. Zie nader bij art. 8 lid 1 'Instructies van de afzender'.

Wanneer de vrachtwagen met lading het terrein van de geadresseerde oprijdt en de chauffeur krijgt van die geadresseerde te horen dat hij nog niet mag

Artikel 21

lossen en dat hij de trailer maar ergens moet neerzetten, is dat een geval dat de geadresseerde na kennisgeving van aankomst van de goederen het in ontvangst nemen van de goederen niet aanvangt. Art. 21 is van toepassing.

Let op, in het meest recente arrest van de Hoge Raad over aflevering¹ (nader besproken bij art. 9 lid 2 'Aflevering') was de vrachtwagen weliswaar het terrein van de geadresseerde opgereden maar in die zaak werd feitelijk door het hof vastgesteld dat de oplegger zonder instructies van de geadresseerde Stainalloy door de chauffeur langs de openbare weg was geparkeerd. Kennelijk was er geen sprake van het 'niet aanvangen van het in ontvangst nemen van de zaken' noch van 'weigering om de zaken aan te nemen' zodat de regel van art. 21 of art 8:1132 BW (opslag voor rekening en risico van de afzender bij niet opkomen van de geadresseerde) niet werd toegepast. Bij nader inzien wijzen de feiten, zoals weergegeven door het hof, er in ieder geval op dat Stainalloy de zware lading stalen buizen op de tweede oplegger die dag niet wilde lossen ofwel niet in ontvangst wilde nemen. Daar doet niet aan af dat de chauffeur zonder instructie van de geadresseerde de oplegger langs de openbare weg heeft geparkeerd. Er is inderdaad nog niet afgeleverd, maar dit neemt niet weg dat de geadresseerde de lading na kennisgeving van aankomst niet in ontvangst wilde nemen. De vervoerder mag in dat geval volgens art. 21 AVC (de AVC 2002 waren van toepassing!) de stalen buizen voor rekening en risico van de afzender op zijn oplegger opslaan. Volgens mij is de regel van art. 21 AVC in 'Stainalloy/Tele Tegelen' door advocaten en rechters over het hoofd gezien.

Nog geen aflevering

Van belang is in het oog te houden dat wanneer art. 21 of art. 8:1133 BW van toepassing is, er nog geen aflevering van de goederen heeft plaatsgevonden. Met andere woorden, hoewel de opslag 'voor rekening en gevaar van de afzender' plaatsvindt, (zie hierna bij art. 21 lid 1), vindt de aflevering² pas plaats en komt de vervoerovereenkomst tot een einde wanneer de goederen aan de rechthebbende worden afgegeven of wanneer de verkoop van de goederen (zie art. 21 lid 3, 4 en 5 of art. 8:1133 BW) plaatsvindt.

1 Hoge Raad 17 februari 2012, ECLI:NL:HR:2012:BT8464, 'Stainalloy/Tele Tegelen', *LJN*: BT8464, NJ 2012, 289 m. nt. K.F. Haak, S&S 2012, 60.

2 Zie nader over aflevering bij art. 9 lid 2 'Aflevering'.

Artikel 21 lid 1 – Niet opkomen van de geadresseerde

Wanneer is opslag mogelijk?

In art. 8:1132 BW worden vier redenen genoemd op grond waarvan de vervoerder tot opslag mag overgaan:

1. De geadresseerde komt niet opdagen.
2. De geadresseerde weigert te ontvangen.
3. De geadresseerde neemt niet met de vereiste spoed in ontvangst.
4. Er is beslag gelegd op de goederen.

In art. 21 lid 1 en lid 2 worden de bovengenoemde gronden tot opslag nog eens met een viertal uitgebreid:

5. De geadresseerde *vangt niet aan* met het in ontvangst nemen.
6. De geadresseerde zet de inontvangstneming *niet regelmatig* voort.
7. De geadresseerde *weigert voor ontvangst te tekenen*.
8. Het stellen van *zekerheid wordt geweigerd* (art. 21 lid 2).

De geadresseerde

In art. 8:1132 lid 1 BW staat: “[...] hij die jegens de vervoerder recht heeft op aflevering van vervoerde zaken.” Normaal gesproken is dat de geadresseerde zoals deze in art. 1 lid 3 ‘Wie is geadresseerde?’ wordt gedefinieerd. Maar het kan ook zijn dat een derde-eigenaar beslag op de goederen heeft gelegd en dat de rechter de goederen aan hem toewijst (zie hierover bij art. 23 ‘Het recht om afgifte te weigeren’). In dat tamelijk uitzonderlijke geval is die derde-eigenaar degene “die jegens de vervoerder recht heeft op aflevering van vervoerde zaken.” Dat art. 21 alleen spreekt over de geadresseerde is niet bezwaarlijk, want de beslag-situatie wordt nu juist niet in art. 21 behandeld; dat wordt aan de wet overgelaten.

Niet opkomen van de geadresseerde

In het wegvervoer kent men geen plicht tot kennisgeving van aankomst aan de geadresseerde¹, zodat het niet altijd eenvoudig zal zijn om vast te stellen of de geadresseerde al dan niet terecht niet is opgekomen om de goederen te ontvangen.

De vervoerder zal in ieder geval moeite moeten doen om de geadresseerde van de aankomst van de goederen op de hoogte te stellen. Als de vervoerder dit doet en de geadresseerde komt niet opdagen, dan ziet het er wel naar uit dat er werkelijk sprake is van niet opkomen van de geadresseerde. Een

1 In de binnenvaart dient de vervoerder wel de aankomst van het schip te melden omdat dit het moment bepaalt waarop de lostijd aanvangt; zie artikelen 8:930 jo. 933 BW.

Artikel 21

kennisgeving van aankomst kan ook feitelijk plaatsvinden. De chauffeur rijdt het terrein van de geadresseerde op en die geadresseerde ziet dat. Zie ook hiervoor art. 21 'Kennisgeving na aankomst'.

Nogmaals, in de praktijk zal de vervoerder contact opnemen met de afzender en vrijwel altijd zal die afzender vragen om terug te rijden. Aan opslag komen we helemaal niet toe. Zie nader bij art. 8 lid 1 'Instructies van de afzender'.

Pakket- vervoerder

Bij pakketvervoer naar particulieren (denk aan internetaankopen) gaat het vaak anders. De vervoerder zal een briefje achterlaten dat hij de volgende dag nog een keer langskomt en als de geadresseerde dan weer niet thuis is, zal hij melden dat het pakket gedurende drie weken bij een distributiepoint kan worden opgehaald. Het komt mij voor dat de opslagregeling dan wel in werking treedt met het subtiële verschil dat art. 8:1132 lid 1 BW voorschrijft dat de goederen bij een derde moeten worden opgeslagen en alleen na rechterlijke machtiging mag de vervoerder de goederen bij zichzelf opslaan terwijl in art. 21 lid 1 het vereiste van rechterlijke machtiging niet meer wordt genoemd. Dat wil zeggen, de vervoerder mag bij toepasselijkheid van art. 21 AVC de goederen ook in zijn eigen distributiecentrum opslaan. Het pakket ligt daar dan wel voor rekening en gevaar van de afzender (zie bij art. 21 lid 1 'Rekening en gevaar afzender'). Komt die geadresseerde het pakket dan nog niet ophalen, dan vervoert de vervoerder het pakket weer terug naar de afzender. Het verzendhuis zal dit soort afspraken meestal hebben vastgelegd in de tussen het verzendhuis en de vervoerder gesloten raamovereenkomst.

Aflevering bij de buren

Bij pakketvervoer gebeurt het tegenwoordig ook dikwijls dat de vervoerder het pakket bij de burens afgeeft. De chauffeur doet meestal een briefje in de bus dat hij het pakket bij de burens op nummer x heeft afgegeven. Conform art. 21 lid 1 (de geadresseerde neemt niet in ontvangst) slaat de vervoerder het pakket voor rekening en risico van de afzender op bij de burens. Op zich is de vervoerovereenkomst daarmee nog niet geëindigd (er is nog niet formeel afgeleverd) maar de aansprakelijkheid van de vervoerder eindigt wel. De goederen liggen immers voor rekening en risico van de verkoper (afzender) bij de burens. Als de koper tevens geadresseerde het pakket bij de burens komt ophalen en bij het uitpakken blijkt dat de inhoud beschadigd is, is de vervoerder in beginsel aansprakelijk tenzij hij bewijst – in de praktijk zal dat niet gemakkelijk zijn – dat de schade is ontstaan in de periode dat het pakket bij de burens lag. Mocht toch bewezen worden dat de schade bij de burens is ontstaan, dan zijn die burens als bewaarnemer jegens de geadresseerde

aansprakelijk voor die schade (art. 8:1132 lid 2 BW).¹

Weigering te ontvangen

Het zal wel eens voorkomen dat een geadresseerde weigert de goederen te ontvangen, bijvoorbeeld als zij een dag eerder komen dan afgesproken met zijn verkoper (de afzender) of wanneer de goederen veel te laat komen; hij heeft ze niet meer nodig. Het kan ook zijn dat de goederen beschadigd zijn (denk aan bedorven groenten of fruit of een pakket waarvan duidelijk is dat de inhoud beschadigd is).

In al die gevallen zal de vervoerder contact opnemen met zijn afzender en meestal zal het dan niet tot opslag komen maar wordt er teruggedreden (zie bij art. 8 lid 1 'Instructies van de afzender'; de vervoerovereenkomst wordt gewijzigd en de goederen worden aan de afzender afgeleverd) of bijvoorbeeld bij contaminatie van chemicaliën wordt besloten tot vernietiging; er wordt tussen afzender en vervoerder een nieuwe overeenkomst tot vernietiging van de chemicaliën gesloten;² op het moment dat de nieuwe overeenkomst in werking treedt, wordt er onder de vervoerovereenkomst afgeleverd (zie ook bij art. 9 lid 2 'Aflevering'). Maar opslag is en blijft mogelijk, met name als de afzender de goederen ook niet terug wil hebben.

In art. 21 lid 1 wordt ook nog de situatie genoemd dat de geadresseerde niet aanvangt met in ontvangst te nemen (hierboven genoemd onder 5). Bij nader inzien lijkt mij er geen verschil te bestaan tussen weigeren om de goederen in ontvangst te nemen en het niet aanvangen met het in ontvangst nemen van de goederen. Wellicht zou de hiervoor bij art. 21 'Kennisgeving na aankomst' besproken zaak 'Stainalloy/Tele Tegelen' als een geval van het niet aanvangen met het in ontvangst nemen van de goederen kunnen worden aangemerkt.

Met bekwame spoed en regelmatig

Ik geloof niet dat het in de praktijk voorkomt dat een geadresseerde die begonnen is de goederen in ontvangst te nemen dit niet regelmatig en met bekwame spoed voortzet en als dit bijzondere geval zich al voordoet, de vervoerder vervolgens stopt met lossen en overgaat tot opslag van de resterende goederen. Enfin, het is geregeld in art. 21. Wat als regelmatig en met bekwame spoed in ontvangst nemen moet worden aangemerkt zal aan de hand van de omstandigheden van het geval moeten worden vastgesteld. Gebruik en redelijkheid spelen daarbij een grote rol.

1 Deze 'aflevering bij de burens' wordt nader uitgewerkt in *W&W oktober 2012*, nr. 68, p. 9-10, 'Vraag uit de praktijk', beantwoord door mr. J.S. Stibbe.

2 Zie over vernietigingskosten bij art. 13 lid 4 'Vernietigingskosten' en M.H. Claringbould in *SVA-syllabus 2006*, p. 33.

Artikel 21

Weigering voor ontvangst te tekenen

De weigering van de geadresseerde om voor ontvangst te tekenen is een interessante grond om tot opslag over te gaan. Immers, dit impliceert dat een geadresseerde verplicht is voor ontvangst te tekenen. Weigert de geadresseerde voordat hij de goederen daadwerkelijk in ontvangst heeft genomen, om voor ontvangst te tekenen dan mag de vervoerder, na kennisgeving aan de afzender, weer weggrijpen en de goederen ergens opslaan. Of deze situatie in de praktijk voorkomt is mij niet bekend.

Geen rechterlijke machtiging

In tegenstelling tot art. 8:1132 BW behoeft de vervoerder volgens art. 21 lid 1 geen rechterlijke machtiging te vragen om tot opslag van de goederen onder zichzelf en desgewenst in het voertuig te mogen overgaan.¹ Deze afwijking van de wet is geoorloofd nu art. 8:1132 BW geen dwingend recht bevat.

Rekening en gevaar afzender

Hoewel de feitelijke aflevering nog niet heeft plaatsgevonden verschiet bij opslag het aansprakelijkheidsregime van de vervoerder van kleur. De goederen worden immers voor 'rekening en gevaar' van de afzender opgeslagen, zij het dat de vervoerder bij de keuze van de plaats en de wijze van opslag redelijke zorg in acht moet nemen.

Afzender op de hoogte stellen van opslag

Zowel volgens art. 21 lid 1 als art. 8:1132 lid 1 BW is de vervoerder verplicht de afzender zo spoedig mogelijk op de hoogte te stellen dat de goederen bij een derde of bij hemzelf worden opgeslagen. Doet hij dat niet en de afzender lijdt daardoor schade, dan moet hij die schade vergoeden met dien verstande dat de schadevergoeding gelimiteerd is tot het bedrag dat de vervoerder in geval van totaal verlies van de goederen had moeten vergoeden. Zie bij art. 13 lid 5 'Maximum schadebedrag'. Hoewel dat niet in de AVC staat doet de vervoerder er verstandig aan om voor zover mogelijk, ook de geadresseerde van de opslag op de hoogte te stellen.

Dat op de hoogte stellen kan op iedere manier die de vervoerder goeddunkt: per brief, per e-mail of zelfs per telefoon. De vervoerder moet er wel voor zorgen dat hij later kan bewijzen dat hij die afzender en eventueel de geadresseerde op de hoogte heeft gebracht van het feit dat hij de goederen niet gaat afleveren maar dat hij de goederen – bij hem of bij een derde – opslaat.

Bij de afgifte van het pakket aan de burens, kan de pakketvervoerder het beste in het raamcontract vastleggen dat hij, bij niet aanwezigheid van de

1 Indien men wel rechterlijke machtiging wenst, dient dat verzocht te worden aan de president van de rechtbank binnen welk rechtsgebied de goederen zich bevinden (art. 628 Rv).

geadresseerde, het pakket bij de buren mag afgeven zonder verplicht te zijn de afzender iedere keer op de hoogte te stellen van die aflevering bij de buren.

*Art. 8:1132 lid 2
BW blijft van
kracht*

In dit tweede lid van art. 8:1132 BW wordt vastgelegd dat de overeenkomst van bewaarneming die door de vervoerder gesloten wordt met de bewaarnemer ook doorwerkt in de relatie tussen de bewaarnemer (opslaghouder) en degene die aan het einde van de opslag de goederen in ontvangst neemt. Als de opslaghouder met de vervoerder toepasselijkheid van opslagcondities met daarin een beperking van aansprakelijkheid is overeengekomen, kan die opslaghouder zich tegenover de ontvanger ook op die limiet beroepen. Evenzo wordt die ontvanger, net zoals de bewaargever (de vervoerder) debiteur van de opslagkosten. De vervoerder kan die kosten weer verhalen op de afzender omdat de goederen voor rekening van de afzender worden opgeslagen.

Tot slot is van belang erop te wijzen dat de opslaghouder de goederen pas vrij mag geven na schriftelijke toestemming van de bewaargever (de vervoerder). Ook hier kan de pakketvervoerder anders afspreken met zijn afzender.

Artikel 21 lid 2 – Ook opslag indien geen zekerheid wordt gesteld

*Ook opslag bij
retentie*

Wanneer de verschuldigde vracht (dit kan zijn de vracht voor het onderhavige transport, zie bij art. 23 lid 1 'Retentierecht voor vracht uit het heden', of de vracht uit het verleden, zie bij art. 23 lid 3 'Retentierecht voor vracht uit het verleden') niet wordt betaald kan de vervoerder het recht om afgifte te weigeren of het retentierecht uitoefenen. Wanneer de vervoerder vervolgens aan de geadresseerde te kennen geeft dat hij de goederen zal afleveren als de verschuldigde vracht is betaald, mag de vervoerder ook overgaan tot opslag van de goederen zolang de ladingbelanghebbende geen (voldoende) zekerheid heeft gesteld voor die verschuldigde vracht. Die opslag vindt dan ook, net zoals beschreven bij lid 1 van art. 21, plaats 'voor rekening en gevaar' van de afzender.

In de praktijk houdt de vervoerder in een dergelijk geval de goederen meestal onder zichzelf, hetzij in zijn vrachtauto hetzij in een eigen loods. Als hij van die opslag maar mededeling doet aan de afzender en ook verder de voorschriften van art. 21 lid 1 in acht neemt, kan de vervoerder de kosten van die opslag in rekening brengen bij de afzender. Ik betwijfel of dat in de praktijk vaak gebeurt (de vervoerder is al blij als de hem verschuldigde vracht wordt betaald) maar het is toch iets voor vervoerders om 'rekening' mee te houden.

Artikel 21

Artikel 21 lid 3 – Verkoop na opslag

Geen rechterlijke machtiging tot verkoop

Anders dan in art. 8:1133 BW bepaalt art. 21 lid 3 dat de vervoerder zonder rechterlijke machtiging tot verkoop mag overgaan. Dat wordt pas anders als er op de goederen beslag wordt gelegd. Dan mag de vervoerder niet meer overgaan tot eigenmachtige verkoop en moeten de procedureregels van het beslagrecht in acht worden genomen.

In geval de vervoerder een retentierecht uitoefent (zie bij art. 21 lid 2 'Ook opslag bij retentie') kan de vervoerder dus ook, mits de formaliteiten in acht worden genomen (zie hieronder), zomaar tot bijvoorbeeld onderhandse verkoop overgaan.¹ Wellicht reden voor ladingbelanghebbenden om in een dergelijk geval toch maar beslag op de goederen te leggen.

Formaliteiten

Wenst de vervoerder over te gaan tot verkoop van de goederen die hij in opslag heeft, dan is de enige formaliteit die hij in acht hoeft te nemen dat hij de afzender door middel van een 'aangetekende verzending van een schriftelijke kennisgeving' van die voorgenomen verkoop op de hoogte stelt. Hoewel nu volgens art. 1 lid 8 onder 'schriftelijk' ook valt 'langs elektronische weg', dus per e-mail, volstaat in de onderhavige situatie een e-mail niet want het moet gaan om een *aangetekende verzending* van die kennisgeving. En dat kan alleen maar per aangetekende brief.

Laat de afzender na ontvangst van die brief niets van zich horen, dan mag de vervoerder, behalve in geval van beslag, zonder meer – één week na verzending van de aangetekende brief – tot verkoop overgaan.

De vervoerder mag openbaar of onderhands verkopen, maar hij zal wel als een zorgvuldig vervoerder moeten verkopen, dat wil zeggen dat hij moet kunnen aantonen dat hij getracht heeft een zo goed mogelijke prijs te verkrijgen.

Indien de afzender na ontvangst van de brief alsnog te kennen geeft de goederen te willen hebben of anderszins de redenen op grond waarvan de vervoerder tot opslag is overgegaan wegneemt (hij stelt bijvoorbeeld zekerheid in geval van retentie), mag de vervoerder de voorgenomen verkoop geen doorgang laten vinden. De vervoerder zal dan zo spoedig mogelijk met de afzender tot overeenstemming moeten komen om alsnog tot een deugdelijke aflevering te komen.

¹ Over de problemen van verkoop van opgeslagen goederen waarop een retentierecht wordt uitgeoefend en de debiteur inmiddels failliet is gegaan zie Voorzieningenrechter Rechtbank Zwolle 16 mei 2011, ECLI:NL:RBZLY:2011:BR0240, L.JN: BR0240, JOR 2012, 263 m. nt. M.A. Heilbron.

Artikel 21 lid 4 – Verkoop van bederfelijke goederen

Verkoop zonder termijn of kennisgeving

Indien de goederen snel bederven (denk aan bloemen, groente en fruit), mag die vervoerder tot snelle verkoop overgaan, zelfs zonder inachtneming van enige termijn en zonder voorafgaande kennisgeving. Hoewel de vervoerder bij bederfelijke goederen geen aangetekende brief aan de afzender hoeft te sturen, lijkt het mij in het huidige tijdperk van e-mailverkeer toch wenselijk dat de vervoerder een e-mailtje stuurt aan de afzender om mee te delen dat hij eerdags (of desnoods de volgende dag) over zal gaan tot onderhandse verkoop van bijvoorbeeld de lading bloemen.

In ieder geval moet de vervoerder na verkoop wel mededeling doen aan de afzender van de verkoop. Dat kan dan wederom op alle manieren, per brief, e-mail of telefoon, mits de vervoerder maar kan bewijzen dat hij die mededeling heeft gedaan.

Bederfelijke goederen

Waar precies de grens tussen bederfelijk/niet bederfelijk moet worden getrokken hangt af van het oordeel van de vervoerder die daarbij wederom als een zorgvuldig vervoerder moet handelen.

Gevaar voor de omgeving

Ook goederen waarvan bewaring schadelijk zou kunnen zijn of die schade of gevaar voor de omgeving zouden kunnen opleveren, mogen snel worden verkocht. Bijvoorbeeld stoffen die stank verspreiden of explosieven dan wel zeer licht ontvlambare stoffen. Ook daar moet de 'zorgvuldige' vervoerder zelf de grens trekken tussen 'gevaarlijke' en 'niet gevaarlijke' goederen.

Artikel 21 lid 5 – Verkoop van dieren

Verkoop van dieren

Er zijn twee mogelijkheden:

- (i) òf de vervoerder gaat over tot verkoop van de dieren niet eerder dan drie dagen nadat hij de aangetekende brief met de mededeling van de voorgenomen verkoop heeft verzonden;
- (ii) òf de vervoerder gaat tot onmiddellijke verkoop over als de toestand van de dieren dat gewenst doet zijn.

De verkoop kan publiekelijk of onderhands plaatsvinden.

Opgemerkt zij nog dat de termijn van drie dagen werkelijk drie dagen is. Het doet er niet toe of het werkdagen, vrije dagen of feestdagen zijn.

Artikel 21

Artikel 21 lid 6 – Opbrengst van de verkoop

*Netto-opbrengst
onder zich
houden*

Nadat de goederen zijn verkocht en er is betaald, mag de vervoerder het restantbedrag na aftrek van al hetgeen hem toekomt gedurende zes maanden onder zich houden. Na die zes maanden – en een rechthebbende heeft zich nog steeds niet gemeld! – dient de vervoerder dat restantbedrag onder gerechtelijke bewaring te stellen; zie ook art. 8:1133 lid 4 BW. Die gerechtelijke bewaring vindt plaats volgens de regels van de Wet op de consignatie van gelden en de daarbij horende Beschikking consignatie van gelden. Hoe het geld in de consignatiekas moet worden gestort kunt u vinden op www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/consignatiekas -> geld storten in consignatiekas. Overigens komt het in de praktijk eigenlijk niet voor dat zich geen rechthebbende meldt voor het na aftrek van kosten overblijvende bedrag na verkoop van de opgeslagen goederen.

*Na aftrek van al
hetgeen hem
toekomt*

De vervoerder mag niet alleen de opslagkosten en een eventueel rembours plus commissie van de verkoopopbrengst aftrekken, hij mag ook de hem nog verschuldigde vracht op dat bedrag inhouden. Bij het uitoefenen van het recht om afgifte te weigeren (zie bij art. 23 ‘Het recht om afgifte te weigeren’) of het retentierecht (zie bij art. 23 lid 2, 3 en 4) kan de vervoerder in bepaalde gevallen ook gerechtigd zijn om dat recht uit te oefenen voor ‘vracht uit het verleden’ (zie hierover nader bij art. 23 lid 3 en 4). Wordt er door de ladingbelanghebbende geen zekerheid gesteld (zie nader bij art. 21 lid 2 ‘Ook opslag bij retentie’) dan mag de vervoerder ook tot verkoop overgaan conform de regeling van art. 21 lid 3, 4 of 5 en mag hij ook de vracht uit het verleden van die verkoopopbrengst aftrekken. Welbeschouwd verkrijgt de vervoerder hiermee een zeer sterk dwangmiddel om bij uitoefening van het recht om afgifte te weigeren of het retentierecht zekerheid af te dwingen. Want voor de ladingbelanghebbende zal het meestal niet aantrekkelijk zijn dat de vervoerder tot eigenmachtige verkoop van de goederen overgaat. Reden temeer voor een ladingbelanghebbende om in een dergelijk geval in plaats van zekerheid te stellen beslag op de goederen te leggen om zo die eigenmachtige (snelle) verkoop te voorkomen.